

dohody odmlčeli. To bylo skoro před čtyřiceti lety a od té doby již hranice neutrální zóny nikdo z lidí nepřekročil.

Samantha pozorovala trojrozměrnou holografickou mapu. Všude okolo se rozkládal jenom černý prostor, dálkové senzory nedokázaly nic zachytit.

„Nevím, jakou technologii používají pro vytvoření tak mohutného rušení,“ ozvalo se za Samantinými zády. Prudce se otočila na sedadle a zadívala se do tváře Johna Smitha. Muže vypadajícího na čtyřicet, s vlasy na ježka a podobně upravenými vousy. Samantha musela uznat, že mu to sluší mnohem víc, než když se setkali poprvé.

„Třeba mají na jiné lodi lepší výsledky,“ navrhl Samantha.

„Mám nejněvyspělejší loď z celého III. svazu. Vážně tvrdíš, že to neplatí o mých senzorech?“ podíval se na ni John. „Bez přímého prozkoumání té technologie asi nebudu schopný to rušení eliminovat. Naštěstí to pole neovlivňuje senzory krátkého dosahu a optickou navigaci, aspoň prozatím.“

„Takže se neztratíme a aspoň na pár metrů i něco uvidíme. To je docela fajn.“

„Náhodou... nemluvila jsi dneska s generálem Morisonem?“

„Ne, proč? Co zase vymyslel?“

„Docela mě vytáčí. Rád bych ho už dostal pryč, ale admirál o tom nechce ani slyšet. Prý nebudeme propojovat lodě, dokud se nedostaneme až k planetě a oni nezajistí oblast.“

Admirál se vzhledem k tomu neznámému rušení rozhodl postupovat co nejopatrněji. Proto nechal vystoupit lodě z hyperprostoru mimo dosah radarů planety Helon 2 a teď je čekala ještě třídní cesta vesmírem.

Ozvalo se varovné zapípání, oznamující detekci neznámého objektu. John se okamžitě vrhl na místo pilota, zatímco Samantha obsadila vedlejší sedačku. Byla připravená dělat mu kopilota, pokud to bude situace vyžadovat.

„Jedna loď, ale nezřetelná... skoro na hranici dosahu senzorů,“ oznámil John. „Ne, počkat, vypadá to na dvě... tři lodě z různých směrů. Jsou moc daleko, nerozeznám, o jaké typy se jedná.“ Podíval se na Samanthu. „Rozešli jejich pozice celému svazu.“

„Rozumím.“ Její prsty se rozeběhly po konzoli.

„To je zvláštní,“ zamračil se John.

„Co se děje?“

„Vypadá to, že se mimo dohled drží záměrně.“

„Proč by to dělali?“ zamyslela se Samantha. „Pokud jejich dálkové senzory fungují, musí vědět, že se blížíme.“

„Přesně to mě taky napadlo, ale podívej... Pokaždé, když se k nim přiblíží jedna z našich lodí, přesunou se nebo se vzdálí.“ Chvilí zauvažoval. „Spoj mi přímo admirála. Chtěl bych, aby ty své pronásledovatele stáhl. Zjevně jsou tam k ničemu.“

„Admirálova loď na příjmu,“ oznámila Samantha skoro hned.

„Admirále, tady Smith.“

„Co chcete? Máme tu svých starostí dost, objevily se potíže,“ oplatil mu admirál Winkler našťavaně.

„Ano, já vím, cizí objekty. Ty informace jsem vám poslal já.“

Už ve chvíli, kdy se Intrepid připojil ke III. svazu a John poprvé mluvil s admirálem, mu Winkler jasně vysvětlil, že civilní soukromé jachty nemají u flotily co dělat. Ani ta jejich, přestože převáží vojenský personál. Admirál nepřijal moc dobře ani informaci, že by mu civilista, jako je zbohatlý John Smith, měl radit v otázkách strategie. Ze Samanthy také nebyl dvakrát nadšený, ale tu byl ochoten do jisté míry tolerovat, protože byla zástupcem Organizace.

„Fajn, a co?“ zeptal se teď admirál nadřazeně.

„Mohl byste stáhnout své lodě. Myslím ty, které se je snaží pronásledovat. Vidíme je na senzorech,“ vmísila se do